

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОЙ ЕПАРХІИ.

Рѣкъ 1902.

Выдано 18. Лютого

Ч. II.

Ч. 6.

Ч. 64/орд. О св. великомъ постѣ.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ

Божю Милостію и св. Апостольскаго Престола благословенемъ

Епископъ Перемыскій, Самборскій и Саноцкій,

Всечестному Духовенству и Возлюбленнымъ Вѣрнымъ Епархіи

Поздоровленіе въ Бозѣ и Архіерейске благословеніе!

Часъ бѣжитъ, бѣжитъ скоро, бѣжитъ невинно, и нѣколи не вертае.

Якъ та вода, котра vyplивае зъ жерела, скоро плине потѣчкомъ въ долину а нѣколи назадъ до жерела жадна капля еи не вернеться, якъ та вода скоренько бѣжитъ, що годъ окомъ еи бѣгъ змѣрковати, такъ и жите чловѣка бѣжитъ скоро и не спостерѣгае чловѣкъ добре, коли и якъ улетѣвъ день, тыждень, мѣсяць або и рѣкъ его жита, переминуло и вже нема.

Недавно тому здаєся, якъ я до Васъ, дорогі Братя, вѣдзивався передъ св. великимъ постомъ, и ото рѣкъ проминувъ скоро, и много зъ тыхъ, котрі тамтого року мого листу передъ великимъ постомъ слухали, нинѣ вже стоять передъ справедливимъ судомъ Божымъ. Тожъ коли приходитъ зновъ той часъ святой, хочу до Васъ дорогі Братя промовити. Люблю до Васъ говорити, божъ то и мѡй обовязокъ святой, коли Богу сподобалося поставити мене Вашимъ пастыремъ. Тожъ говорю до Васъ, и устно въ тыхъ громадахъ, до котрыхъ могу самъ прибути, а радбы я Васъ всѣхъ якъ найскорше вѣдвѣдати, а говорю до Васъ такожь въ моихъ листахъ при рѣжныхъ случайностяхъ.

Але вжежь все, коли приходимо до того „времени спасительного“ до того „времени покаенія“ до св. великого поста, коли то нашими постами, нашими молитвами, нашими покаеніями маемо сплатити десятину Господу Богу зъ цѣлого року, въ тѡмъ я кожного року до Васъ вѣдзываюся, щобы звернути увагу Вашу на важнѡсть того часу освященного и заохотити Васъ до правдиво побожного, до богоугодного житя

Но въ теперѣшнѡмъ роцѣ я теперъ, передъ великимъ постомъ, небуду говорити до Васъ лише моимъ власнымъ голосомъ и власными гадками. Тое, що въ еперѣшнѡмъ моимъ листѣ пастырскѡмъ до Васъ пишу, то суть гадки всѣхъ Епископѡвъ Австрійскихъ. Епископы рѣжныхъ краєвъ зъжджаются вѡдъ часу до часу, щобы вѣдольно справы Церкви св. обговорити и надъ справами св. ихъ епархій нарадитися. Такъ Архіепископы и Епископы Австрійскі, т. е, Епископы тыхъ всѣхъ провинцій, котрі належать до державы Австрійской, пѡдъ панованемъ Нашого Найяснѣйшого Монарха, Францъшка Іосифа І., и то зъ одной части Монархій, зъ самой Австріи, безъ Угорщины, зъжджаются вѡдъ часу до часу въ Вѣднѣ на нарады.

Послѣдна така нарада вѣдбулася въ мѣсяци Листопадѣ минувшого року. Всѣхъ Архіепископѡвъ и Епископѡвъ въ Австріи, котрі въ тыхъ нарадахъ мають право участь брати и участь берутъ, єсть 36.

На тыхъ то нарадахъ запала постанова, щобы зъ причины, що суть люде, котрі повстають вротивъ св. католицкои Церкви, люде котрі въ рѣжный спосѡбъ стараются вѣрныхъ вѡдъ Церкви вѡдорвати, а котрі заразомъ и супротивъ нашої Австрійской державы ворожо суть успособлені, отже запала ухвала, щобы всѣ Архіепископы и Епископы Австрійскі, каждый въ своей епархій выдавъ листъ пастырскій и звернувъ увагу своихъ вѣрныхъ на тоє зло, яке зачинає ся ширити, и длятого той листъ пастырскій єсть спѡльный, выйшовшій, якъ я сказавъ вже, зъ спѡльныхъ нарадъ всѣхъ Архіепископѡвъ и Епископѡвъ Австріи.

Вправдѣ Вѣч дорогі брата, єсьте вѣрными сынами св. католицкои Церкви. Вы такожь щиро привязані до нашої великой Австрійской державы нашего Найяснѣйшого Монарха, всѣми возлюбленого Цѣсаря Францъшка Іосифа І., о тѡмъ мавъ я случайнѡсть особисто пересвѣдчитися, вѣдвѣдуючи рѣжні стороны моєи епар-

хін; наші честный, поцтивый рускій народъ всюди крѣпко тримає ся св. Церкви, всюди вѣрный своему Цѣсареві. Але ворогъ не спить; нечаянно вкидає помежи найчистѣйшу пшеницю кукѳль и рѳжне хабазе. Найже пастирямъ и Архієреямъ Вашимъ належить стояти на сторожи, бо якъ не зъ одного то зъ другого боку ворогъ стараєся, щобы добрыхъ и честныхъ людей звести зъ дороги престои на манѳвць, щобы лишь душъ хрисіянъски вѳдтягнути вѳдъ Бога а втягнути въ сѣти вѳдвѣчного ворага роду людского, въ сѣти діавола.

Роботу тую погану пекольную вже той ворогъ зачавъ и помежи нашимъ народомъ робити и черезъ якихсь злыхъ, переворотныхъ людей, зачавъ вже ширити письма и книжочки помежи рускимъ народомъ, особливо въ захѳдныхъ сторонахъ нашої епархіи, книжочки, Богъ знає де, здає ся десь за моремъ, друковани. Въ книжочкахъ тыхъ, писаныхъ въ нашѳмъ рѳднѳмъ, рускѳмъ, хотяй якось перекрученѳмъ языцѣ, выступає той ворогъ на супротивъ нашої св. вѣры, насупротивъ нашої св. католицкої Церкви, насупротивъ Головы Церкви, Папы Римского, супротивъ нашого св. нами такъ любленого обряда церковного руского, захвалює иншу вѣру, захвалює порядки въ иншихъ державахъ, а выступає противъ нашої державы.

Тожъ уважно слухайте сего, що Вамъ въ тѳмъ моимъ листѣ пишу, и памятайте. що тое, що до Васъ теперь говорити буду, выскажю Вамъ въ имени всѣхъ Архієпископѳвъ и Епископѳвъ Австрійскихъ.

А передъ всѣмъ выскажю Вамъ мою щиро радѳсть и мое узнанє, що такъ крѣпко держитесь св. вѣры католицкої, такъ вѣрно тримаетесь св. Церкви и Головы Єи, Папы Римского, такъ щиро привязані Вы до нашого Найяснѣйшого Монарха.

Зъ радостію такожъ виджу, якъ то Вы, хотяй небогаті, радо даєте Ваші офѣры на Церкви и на рѳжній добрій цѣли и тымъ оказуєте, що маєте въ серцяхъ Вашихъ правдиву любовъ хрисіянъску. Бо коли теперь помежи людьми повстають рѳжні сварив и ненависти, такъ, що братъ зъ братомъ, сынъ зъ вѳтцемъ ненавидятся, то лише любовъ, котра: *долготерпѣть, мѳрдствєть: незакѳдитъ не прєкозньєтся, не гордѣть, не ищетъ своѣхъ сѣ, не рѳдражѣєтъ, не мѳслитъ зла. Не радѣєтъ въ неправдѣ, радѣєтъ-сѣ въ ѳстинѣ. Всѣ любитъ, всѣмъ вѣрѣ ѳмлетъ, всѣ сповѣєтъ, всѣ терпѣть* (I кор. 13, 4—7) лише такая, хрисіянъска любовъ може спрѳводити спокѳй, порозумѣнє, миръ. И певно, що всюда помежи нашими вѣрными видно, що жите побожно, жите хрисіянъске, жите въ духу Церкви Христовой змагаєся, але зъ другой стороны настають такі прикрі вѳдносины, такі непорозумѣня. що треба запитатися: що буде дальше? Вы сказавши отже Вамъ, дєрогі братя мою радѳсть и мое признанє за тое, що виджу доброго, мушу такожъ звернути ся до Васъ зъ словами вѳтцѣвского упѳмненя и показати Вамъ тое, що не єсть добре, ба, що по просту мусить довести до злого.

И такъ найсампередъ звертаєся увага наша на пѳдрастающее поколѣнє, на дѣти, на молодѣжь. Бо якъ виховаємъ молодѣжь нашу, така буде и наша будучнѳсть. Якъ виховаємъ молодѣжь въ крѣпкѳй вѣрѣ, въ цнѳть, въ побожности, словомъ, якъ

виховаємъ ей добре, то и пѣзънѣйшій поколѣня будуть добрі, вѣрні, и побожні. А въ тѣмъ взглядѣ не одно зло дѣеся, ворогъ рода людського хотѣбы тую молодѣжь въ свои сѣти заманити. Тожъ звертайте, родичѣ христіянскі, бачну увагу на той Вашъ наибѣльшій скарбъ, на Ваші дѣти, виховуйте ихъ вѣдъ маленкості въ душѣ христіянскѣмъ, тогды будете и Вы зъ нихъ мати потѣху, и Богу виростуть они на славу, и нашому народу на пожитокъ.

А дальше страхомъ переймають насъ тіи незгоды и ненависти. Люде, навѣтъ добрі, котрі въ самѣй рѣчи добра хотять. упертостію своєю и непошанованемъ гадки другихъ людей, шкodu приносять добрѣй справѣ.

Длятого теперѣшній нашъ Отець святой Папа Левъ XIII. котрый зъ высоты Свого престола видить всѣ небезпеченства, подає, яко учитель христіанъ, докладні поясненя, а яко досвѣдченій лѣкаръ, средства цѣлительні, кѣльkokратно упоминавъ свѣтъ христіянскій передъ грозячими небезпеченствами.

Свѣтъ злій и переворотный хоче людей вѣдтягнути вѣдъ Христа Спасителя, а добрый христіанинъ мусить старатися якъ насъ до того св. Отець въ Своимъ посланію зъ 1. Листопада 1900 завзыває, щобы той, котрый есть; „**Пѣтъ истина и животъ**“ панувавъ въ серцяхъ всѣхъ, въ серцяхъ бѣдныхъ и богатыхъ, пѣдданныхъ и пануючихъ, щобы всѣ Его яко своего Учителя, Господа и Законодателя узнавали, Его щиро любили, вѣру въ него смѣло и веустрашимо визнавали, и любовъ до него черезъ любовъ до ближнихъ оказовали.

Правдива же вѣра въ Спасителя и щира любовъ до Него оказуєся найлѣпше черезъ непокелибиму вѣрностъ до Головы Церкви, Папы Римского. Бо божественный Пастыръ, Іисусъ Христосъ, повѣривъ свою паству ажъ до Свого пакипришествія при кѣнци свѣта св. Пѣтрови (Іоан. 21, 15—17); Вѣнъ злучивъ судьбу Церкви Своей зъ пастированемъ св. Петра и его правныхъ наслѣдникѣвъ (Мат. 16, 18). Въ Римѣ осѣвъ св. Петро, веденій духомъ Божимъ, тамъ полишивъ свѣій жезлъ папскій своимъ наслѣдникамъ, тамъ отже, до Риму, зверталися и звертаются по всѣ часы очи вѣрныхъ, яко до осередка царства Христоваго. Де Петръ, тамъ и Церковь, якъ пѣсля высказу св. Амврозія всѣ вѣрні всегда вѣровали и вѣрують. По тѣмъ пѣзнаєся правдивыхъ вѣрныхъ Христовыхъ, що они всегда щиро суть послушными наслѣдникамъ Христовымъ въ всѣхъ справахъ, дотычачихъ спасенія.

Зъ другой стороны вороги Христа всегда старали ся найсампередъ поразити Пастира, щобы потѣмъ легко розпорозити паству. Перши христіане бачили, якъ ихъ пастира, найсампередъ въ Іерусалимѣ, а потѣмъ въ Римѣ, кидали до вязницъ, а наконецъ на смерть замучили. И вѣдъ того часу непроминуло жадне столѣте, въ котрѣмъ бы вороги Христа не нападали на Голову Церкви. Силою и пѣдступомъ, обмовами и клеветами нападали на Папѣвъ, щобы тымъ способомъ вѣрні дѣти Церкви вѣдтягнути вѣдъ Риму.

И у насъ въ Австрійскій державъ бачимо вѣдь якогось часу зачинае ся ширити покликъ, котрый христіянъ вѣдь вѣрности Римови, т. е. Папѣ Римскому, вѣд- тягнути хоче. А каждый вѣрующій знае добре, що кто вѣддаляеся вѣдь Христа, той вѣддаляеся вѣдь Бога, бо неможе той мати Бога за вѣтця, кто не має Церкви за матерь, якъ говорить св. Кипріянъ.

А пѣдъ тымъ покликомъ, котрый вѣрныхъ хоче вѣдтягнути вѣдь Папы Римского, вѣдь Церкви, криеся и друга цѣль, щобы горожанъ Австрійскихъ вѣдтя- гнути вѣдь вѣрности Австрійской державъ и нашому Цѣсареви, якъ я тое Вамъ вже зъ початку того листу сказавъ.

Насупротивъ такой поганой, злобнои работы жаденъ Епископъ неможе мов- чати. Дятого то звертаю ся до Васъ, дорогі Братя, зъ любовію въ серци и взываю Васъ и упоминаю по вѣтцѣвски: вытревайте въ добромъ, вытревайте въ вѣрѣ.

Передъ всѣмъ памятайте що часъ борбы и переслѣдованъ дае Вамъ нагоду позыскати собѣ побѣду, если вложите на себе зброю духа. Тожъ, якъ повѣдае Апо- столъ народѣвъ: „Стѣните оубо припѣсани числѣмъ вѣдша истинною, и ѡблѣкшисѣ въ бронѣ прав- ды: И ѡбѣкшисѣ нѣзѣкъ ко оубѣготѣванію благоукрѣпѣванію мѣра: Надѣ всѣми же воспріимши шитѣ вѣры, въ нѣмже возмѣжте всѣмъ стрѣламъ лѣкаваго розжѣннымъ оубѣгасити. И шлѣмъ спасѣнію вос- пріимѣте, и мечъ дѣховный, иже єсть глаголъ Бжій“ (Ефес. 6, 14—17). Хоть бы борба не- знати якъ люта була, Вы вытревайте, не опускайте Вашего становища. Бо христіян- нинъ неможе покидати своєї Церкви, инакше бо грѣшитъ тяжко и тратитъ вѣчне спасеніе.

Найскорше тратятъ вѣру тѣ, котрі правдѣ вѣры або мало що знаютъ, або цѣлкомъ незнають. Тожъ въ теперѣшнихъ прикрыхъ часахъ Наше Духовенство душпастирске, все охоче до працѣ надъ своею паствою и повне пожертвованя, по- двоить свою працю, щобы вѣрныхъ докладно поучати, и вѣрні зъ тымъ бѣльшою охотою и пильностію будутъ зъ тыхъ наукъ користати, щобы ихъ собѣ присвоити.

Особенно Вы родичѣ христіянски маєте першій обовязокъ, зъ одной сто- роны самымъ докладно поучити ся правдѣ вѣры, бо Вы самі маєте найсампередъ учити тыхъ правдѣ ваші дѣти, а зъ другой стороны маєте святой обовязокъ посы- лати Ваші дѣти до Церкви и школы на науку катихисму. Чимъ льпше научать ся катихисму, тымъ сильнѣйше будутся вѣры св. тримати и пѣсля неї жити.

На жалѣ многі христіяне не живутъ такъ, якъ того учать правды вѣры и моральности христіянської, якъ тое учить катехисмъ. Бракъ вѣры майже все єсть наслѣдкомъ житя, котре вѣрѣ противится. Кто отже хоче заховати собѣ правдиву, св. католицку вѣру, мусить жити свое уладити и провадити пѣсля взнеслого при- кладу божественного нашего Учителя и Спасителя.

Щобыже пѣсля того високого прикладу жити и поступати, то до того на- лежить такожь любовъ ворогѣвъ. Если злі люде нападають на Церковъ св., еи осу- джують и на ню клеветаютъ, Вы докажѣте правдивѣсть Церкви и правдивѣсть вѣ-

ры Вашымъ праведнымъ житємъ, докажѣть тымъ, що точно поступати будете посли заповѣди Христа: „благословите кленущыя вы, добро творите ненавидящымъ васъ, и молитесь за творящымъ вамъ напасть (Мат. 5; 44. Лук. 6, 27). Великій учитель, Августинъ, коли настали подѣбні вѣдношеня, якъ теперь, такъ упоминавъ свою паству: „Тѣи, котрі ширять блудні науки бояться спокою такъ, якъ тѣи, котрі хорѣ суть на очи, бояться свѣта.“ Але чижъ черезъ тоє, що кто хоруетъ на очи, неможе свѣтла знести, оно має бути злымъ? Прецѣнь око на го сотворене, щобы приймало свѣтло. Дятото католики, котрі любять миръ, най стараются, щобы очи слабыхъ поздоровѣли. На клеветы не вѣдповѣдайте клеветами, але молѣться за него. До того, котрый хоче ся сварити, ты такъ скажи: „говори, що хочешъ, можешъ мене ненавидѣти, скѣлько силы, проклинай мене, скѣлько тобѣ ся подобає, ты помимо всего позѣстанешъ моимъ братомъ!

Але христїянська любовъ ближнихъ и любовъ вороговъ не перешкаджає боронити, и то вѣдважно боронити справы Церкви супротивъ ей вороговъ. Дятото взываю Васъ, дорогї Братя, щобысьте вѣры и Церкви св. боронили всюда, дебы ся противники тыхъ святыхъ справъ показали. Тяжкимъ ворогомъ вѣры суть поганї письма, переворотнї, злї книжки. Тыхъ стережѣться, вѣдкидайте ихъ вѣдъ себе, а якъ ихъ помимо Вашои волѣ дѣстанете, вѣддавайте заразы Вашимъ вѣтцямъ духовнымъ. А за тоє читайте самї, або слухайте, якъ другї читають, письма и книжки добрі, котрі стоять крѣпко на пѣдставѣ вѣры. Такї письма и книжки, якихъ дяковати Богу у насъ русинѣвъ що разъ бѣльше появляеся, пѣдпирайте, самї о нихъ старайтесь и розширяйте.

Вороги Церкви и вѣры и дѣтямъ Вашимъ могутъ дати въ руки шкодливі письма, щобы вже въ молоденьки серця заустити отрую. А дѣти Вашї, то Ваша потѣха и Ваша будучнѣсть. Стережѣть ихъ вѣдъ того зла, бо дитина, котра не вихована въ вѣрѣ нѣ родичамъ нѣ пародови славы анѣ пожитку не принесе. А еще въ бѣльшой мѣрѣ старайтесь Вы родичѣ, котрі маєте сынѣвъ въ школахъ середныхъ и высшихъ, и молѣть Бога о помѣчѣ, щобы они тамъ по мѣстахъ незатратили духа христїянського, незатратили вѣры, котру зъ родительского дому вынесли и якбы зъ молокомъ матери выссали, не затратили добрыхъ обычаѣвъ. Нарѣдъ потребує людей свѣтлыхъ, котрі придбали собѣ богато вѣдомостей мужѣвъ зъ характеромъ сильнымъ, зъ серцемъ шляхотнымъ, мужѣвъ честныхъ и праведныхъ. Такї люде умѣють для своего народа щиро трудитися, его выше пѣдносити и честь ему принести. Тожъ працѣю молодѣже, ты надѣе наша, щиро, учися пильно, заховай чистї обычаѣ, плекай взнеслї идеалы въ серцахъ твоихъ молодыхъ, котрі до всего красного и высокого рвутся, вырабляй въ собѣ характеръ, чистый якъ слеза а крѣпкій якъ криця щобы мы, и ты и цѣлый нарѣдъ зъ доброю надѣєю въ красшу будучнѣсть передъ себе глядѣти могли. Стережи твоего невинного серця и поборѣю покусы, а жите твое уладжуй честне, на крѣпкой пѣдставѣ вѣры св.; тая пѣдстава, и въ тяжкихъ хвиляхъ нѣколи тебе неведе.

Всѣмъ же вѣрнымъ пригадуемъ заповѣдь Христа Господа: „Такъ да просвѣтитесь свѣтъмъ вѣшъ предъ члвчкн, ѿкѡ да видѣтъ вѣша дѡбрая дѣла: и прослѣдятъ Оцѡ вѣшего, ѿже на небѣхъ. (Мат. 5, 16.) Нашъ божественный Спаситель, котрый колись и напимъ судьею буде, жадавъ вѡдъ своихъ ученикѡвъ, щобы все и всюды выступали яко его ученики, яко христіане. Вѡнъ незадоволяеся скритымъ визнаванемъ вѣры, але мовить: „Есѡкѡ оубо ѿже ѡповѣстѡ ма предъ члвчкн, ѡповѣмѡ егѡ и ѡзѡ предъ Оцѡмъ моимъ, ѿже на небѣхъ. И ѿже ѡвѣржеться мѡнѣ предъ члвчкн, ѡвѣргѡсь егѡ и ѡзѡ предъ Оцѡмъ моимъ, ѿже на небѣхъ!“ Мат. 10, 32, 33). Тожъ обовязкомъ есть каждого христіанина старатися щобы христіаньски засады переймали цѣлу суспѡльнѡсть на кождѡмъ поли дѣланя.

А дальше пригадую Вамъ, що Христосъ тымъ приобѣщавъ вступъ до неба, котрѣ творять дѣла милосердія, немилосернымъ же заповѣвъ, що ихъ вѡдкине вѡдъ себе. (Мат. 25, 35 и пр.) Тожъ кождый пѡсля силъ своихъ, можности и средствъ най вспомагае бѣдныхъ, най запомагае Товариства добродѣйнѣ, щобы тымъ способомъ причинитися до зменшеня нужды.

Нужда и голодъ есть злымъ дорадникомъ, члвчкѡ, проживающѣй въ нуждѣ, есть очевидно незадоволенымъ, нарѣкае на все и на всѣхъ, стае ся ворогомъ тыхъ, котрѣ мають чимъ потребы житя заспокоити. Тожъ всеми силами старайтесь, щобы нужду лагодити и усувати, дѣлайте дѣла милосердія Христа ради, будьте милосерными зъ обовязку любви христіаньской, а тымъ причинитися до розвязаня kwestіи суспѡльной пѡсля засадъ христіаньскихъ.

Так само зарѡбники и ремѣсники часто чуются незадоволеными и высказуютъ тое, а то тѣи, котрѣ немають крѣпкой вѣры и не пѡдносятъ очей своихъ до Бога, до неба. Баламученѣ злыми людьми, котрѣ имъ обѣцуютъ такѣ рѣчи, яки суть неможливѣ, хотять тутъ на земли знайти повне щасье якого нема. Зведенѣ переворотными людьми, затрачуютъ свою вѣру, перестаютъ працювати, видять нужду въ своей родинѣ, и пропадаютъ такъ въ дочасности якъ и вѣчности. А Церковь католицка пѡдъ проводомъ св. Отца Льва XIII, котрый въ справѣ робѡтничой прекраснѣ выдавъ посланя, щиро займаеся зарѡбниками. Тожъ слухайте того голосу Церкви, котра однаково любить все свои дѣти, такъ бѣдныхъ якъ заможныхъ, и однимъ и другимъ ихъ обовязки пригадуе.

А на кѡнци пригадую Вамъ, дорогѣ Братя, тую правду непоколебиму, що истиндѣе добро суспѡльности залежить вѡдътого, яки суть поодинокѣ родины. Если все родины будутъ щирымъ духомъ Христовымъ перенятѣ, то и цѣла суспѡльнѡсть буде доброю и щасливою. Все бо мы членами одной, великой, Богомъ заснованой родины, а то: св. Церкви католицкой. Пѡдъ проводомъ св. Отца и Епископѡвъ зъ нимъ злученыхъ члены той родины суть злученѣ щирою любовію, котрой жерело у Христа находится. Кто отже повстае супротивъ поваги Церкви, той повстае супротивъ христіаньской родины.

Найжежь родины Вашѣ будутъ вѣрдиво христіаньскѣ, а все що духови

Христовому противится, выкиньте зъ посередъ себе. Отже уганяне за утѣхами свѣтовыми, за богатствами и легкимъ заробкомъ, неразъ зъ кривдою ближнього, п'яньство и розпуста, поѣдовають здорове и щасге поодинокихъ родинъ и цѣлыхъ народѣвъ.

„Тѣмже оубо братіе стѣйте, и держите преданіа, ѿмже навѣстесѣ, ѿнѣ слѣвомъ нѣнѣ посланіемъ нѣшимъ. Гдѣмъ же Гдѣмъ нѣшимъ Ісѣмъ Христѣмъ, ѿ Бгѣмъ и Оцѣмъ нѣшимъ возлюбившѣмъ нѣсѣмъ и дающѣмъ оутѣшніе вѣчно и оупокѣніе бгѣмъ вѣмъ бгѣмъ давати. Да оутѣшитѣ сердца вѣша и да оутвѣрдятѣ вѣсѣ во всѣмъ слѣвѣмъ и дѣлѣмъ бгѣмъ“. (II Сол. 2, 14—16).

Яко залогъ благословенія небесного удѣляю Вамъ мого благословенія Архієрейского въ имя Отца и Сына и св. Духа Аминь.

Дано въ Перемышлі при нашої престольной Церкви Рождества св. Іоанна Крестителя въ день иже во святыхъ отецъ нашихъ, Василя Великого, Григорія Богослова, и Іоанна Златоустаго р. Б 1902,

† Константинъ, Епископъ.

Поручае ся Всечестному Духовенству повѣшій листъ пастирскій оголосити мѣсто проповѣди въ Недѣлю сыропустну. Въ парохіяхъ до котрыхъ дочерній Церкви належать, мае ся той листъ пастирскій въ каждой Церкви оголосити.

ОО. Катихиты школъ середнихъ и выдѣловихъ мають той листъ молодѣжи школьной мѣсто ексорты въ Недѣлю сыропустну прочитати, а въ школахъ народныхъ вѣдповѣдну ексортѣмъ выголосити.

Що до захованія посту, поручае мѣмъ благоразумно поучати вѣрныхъ о приписахъ въ тѣмъ взглядѣ оголошенихъ на Синодѣ діецеазальнѣмъ въ Перемышлі въ роцѣ 1898, то естѣмъ о ухвалахъ Синоду провинціального Львѣвского зъ року 1891. Гдѣмъ однакожъ заходила дуже важна потреба дальше идучого разрѣшенія вѣдъ посту, то удѣляе мѣмъ той власти Всч. Духовенству, на що особенно звертае мѣмъ увагу Всч. ОО. Катихитѣмъ, щобы вѣдповѣдно зарядили въ бурсахъ для хлопцѣмъ и институтахъ для дѣвчатъ. Въ случаяхъ разрѣшенія вѣдъ посту що до молитѣмъ заховати правило Синоду пров. Львѣвского.

Рѣвночасно позволяе мѣмъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ въ парохіяхъ надѣ 2.000 душъ розпочинати св. Сповѣдъ пасхальну вѣдъ 1. Понедѣлка. а въ парохіяхъ низше 2.000 душъ вѣдъ 3. Понедѣлка св. великого посту. Сповѣдъ пасхальна кѣнчить ся зъ днемъ праздника Вознесенія Господня.

Заразомъ удѣляе мѣмъ власть на часѣмъ св. вел. посту разрѣшати вѣдъ грѣхѣмъ власти Нашой задержанихъ, кромѣ 1) умысне челоувѣкоубійство и 2) согнане челоувѣческого плода (*secuto effectu*).

Кромѣ того силою власти вѣдъ св. апостольского Престола на пятильте Намъ удѣленой, удѣляе мѣмъ власть, всѣмъ Всч. ОО. Сповѣдникамъ на цѣлый часѣмъ треванія сповѣди пасхальной, привертати каючимъ ся утрачене право, *petendi debitum conjugale, cuius jus amisit per supervenientem affinitatem e copula carnali, habita cum*

consanguinea vel consanguineo sive in primo sive in secundo gradu suae uxoris respective sui mariti, що дѣлати ся має въ слѣдуючій спосѣбъ. По выголошенію формы разрѣшенія св. Тайны Покаянія, (а звертаємъ увагу Всч. ОО. Сповѣдникѣвъ, що форма разрѣшенія має докладно высказати ся при кождѣмъ сповѣдаючѣмъ ся, иначе каючій ся не одержавъ разрѣшенія, має ся сказати: „Кромъ того властію Преосвященному Епископу удѣленую, а менъ вѣдпорученою, привертаю тобъ довгъ супружескій вѣдъ свого мужа (жены) жадати, котре черезъ грѣхъ плотскій (зъ сроднымъ) жены твоеи (мужа твоего,) поповнений утративъ есь. Въ имя Отца † и Сына † и святого Духа † Аминь.“

Вѣдъ Еп. О р д и н а р і я т а.

Перемышль, дня 12. Лютого 1902.

† Константинъ,
Епископъ.

Ч. 7.

Ч. 783 Речинець къ св. Рукополаганю въ Єреи.

Кандыдатѣвъ стану духовного, укѣнчившихъ науки богословскіи а желающихъ принять св. Рукоположеніе взымае ся, щобы поданія свои вносили до дня 3 н. ст. Марта с. р. саміи же явили ся въ канцеляріи Еп. Консисторіи дня 11. н. ст. Марта с. р. о 10. годинъ передъ полуднемъ до испыту. — Поданія заосмотреніи мають бути: 1) свѣдоцтвами всѣхъ наукъ школьныхъ, 2) нравственности, 3) здоровья, 4) убожества подтвержденного ц. к. Староствомъ, 5) вѣнчанія (если суть женатіи), 6) удоволенія вѣдъ войскової повинности.

Вѣдъ Еп. К о н с и с т о р і и.

Перемышль, дня 14. Лютого 1902.

Ч. 8.

Ч. 486. О духовныхъ вправахъ въ монастыри ОО. Василиянъ въ Добромили.

Въ дняхъ 4, 5 и 6 Марта и 11, 12 и 13 Марта с. р. вѣдбудуть ся въ монастыри ОО. Василиянъ въ Добромили вправы духовніи для Всеч. Духовенства. Реколектіи въ первѣмъ речинци розпѣчнуть ся дня 3. Марта вечеромъ, а въ другѣмъ

10. Марта вечеромъ. Намѣряючі зъ Всч. ОО. взяти участь въ тыхъ реколекціяхъ зволять листовно вѣднести ся до Вспр. о. Ректора Новиціату Чина св. Вас. Вел. въ Добромили, въ котрѣмъ речинци возьмутъ участь въ реколекціяхъ, а то изъ той причини, що тѣлько по 20 священникѣвъ може бути въ тѣмъ часѣ помѣщенныхъ въ монастири. Кождый зъ Всч. Отцѣвъ, котрый зголосится до участи въ реколекціяхъ, въ сей часѣ отримає вѣдповѣдь, чи єсть еще мѣсце.

Вѣдъ Еп. О р д и н а р і я т а.

Перемышль дня 29. Сѣчня 1902.

Ч. 9.

Ч. 658/30. Конкурсъ на катихита при 5. кл. школѣ въ Белзѣ и при школѣ муж. выдѣл. въ Сокали

Ц. к. Рада шкѣльна окружна въ Сокали оголосила п. дн. 28. Сѣчня 1902 ч. 219 конкурсъ на посаду катихита при 5. класовой школѣ въ Белзѣ и при школѣ выдѣловой мужеской въ Сокали зъ платнею III. и II. класы пѣсля §. 4. и 11. зак. зъ дня 22. Червня 1899 Нр. 81 Вѣстн. зак. и розпор. краевыхъ.

Ресинець подаваня ся до 15. Марта с. р.

О тѣмъ повѣдомляє ся Преч. Духовенство.

Вѣдъ Еп. О р д и н а р і я т а.

Перемышль, дня 11. Лютого 1902.

Ч. 10.

Ч. 689. О брошурцѣ трактуючої о рѣжницѣ науки вѣры и дѣсципліны св. кат. Церкви.

Звертаєся увагу Всеч. ОО. Душпастырѣвъ, именно въ околицяхъ гѣрскихъ западнои Галичины, щобы слѣдили мѣжь народомъ за брошурою печатаною въ малѣмъ форматѣ (16ка) способомъ катихизмовымъ трактуючою о рѣжницахъ науки вѣры и дѣсципліны св. католицкой Церкви, такожь обрядѣвъ гр. кат. Церкви, соединенои зъ св. Римскимъ Престоломъ, а Церквою восточно-православною.

Брошуру тую вѣроятно въ Америцѣ печатану, слибы у кого найшлася, поручаєся безпроволочно вѣдобрати о еи походженю] вывѣдатись и до Еписк. Консис-торіи вѣдослати.

Вѣдъ Еп. К о н с и с т о р і и.

Перемышль 10. Лютого 1902.

Ч. 6878/901. О розсылцѣ св. Мира.

Епископскій Ординаріятъ поручае Преч. ОО. Деканамъ, чтобы памятали на выполненіе обязку вчасного по Вел. Четвергу побраня и вѣдновленя св. мира а то вѣдповѣдно до рѣшенъ рус. провинціального Львѣвскаго Собора зъ р. 1891 (Глава II. о св. Тайнѣ Миропомазаня и додатокъ до того Собора стор. 212—213).

Въ особенности поручае ся:

1) чтобы каждый Преч Отецъ Деканъ будто самъ, будто черезъ вѣдпорученого священника въ найкоротшѣмъ часѣ по Великодни побравъ вѣдъ о. Префекта катедральной закрестіи св. миро для цѣлого деканата. Ту примѣчае ся, що подальшій Деканаты по попереднѣмъ порозумѣнью Преч. ОО. деканѣвъ могутъ черезъ одного вѣдпоручника побрати св. миро для кѣлькохъ сусѣдныхъ деканатѣвъ, высылка же св. мира почтою естъ выключена.

2) чтобы въ протягу мѣсяця вѣдъ Вел. Четверга конечно каждый настоятель парохіи и самостѣйной душпастырской посады мавъ уже у себе нове св. миро. Въ той цѣли поручаеся въ тѣмъ речинци созвати Соборчикъ деканальнѣй или въ случаю перешкоды вѣзвати всѣхъ Настоятельвѣ парохіѣ, чтобы у Преч. О. декана лично или черезъ сусѣдного священника побрали св. миро.

3) чтобы всѣ Настоятель парохіѣ спалили старе св. миро на чистѣмъ камени а попелъ его высыпали въ освящене мѣстце (Sacragium), котре въ каждой Церкви дожно бути устроене.

Преч. ОО. Деканѣвъ въ совѣсти зобовязуеся до точного выполненя повысшихъ порученіѣ и до обговореня выше наведеного трактату рус. провинц. Собора Львѣвскаго зъ р. 1891 на найблизшѣмъ Соборчику деканальнѣмъ.

Вѣдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль 14. Лютого 1902.

ХРОНИКА.

Именованя :

Ч. 2934/01 Тит. Совѣтниками Еп. Консистеріи именованіѣ:

Печ. ОО. Маляркевичъ Іоанъ, парохъ въ Дорожовъ, Іесыпъ Петро парохъ въ Лѣтынѣ, Борковскій Іеронъ, парохъ въ Грушовоѣ.

- Ч. 103. О. Гавриїлъ Гнатишакъ, парохъ въ Крыницъ - им. II. орд. шкѣль. комисаремъ на деканатъ Мушинскій, на мѣстѣ уступившаго добровѣльно изъ той должности Преч. о. Іосифа Мохнацкаго пароха въ Лабовой.

Вѣдличія крилошанскіи получили :

- Ч. 2934/01. О. Борковскій Іеронъ, парохъ въ Грушовой.
„ 5495/01. О. Константиновичъ Емиліанъ, парохъ въ Сяноцъ.
„ 6125/01. О. Радецкій Іоанъ, парохъ въ Мервичахъ
„ 806 О. Полянскій Олимпъ, парохъ въ Юрѣвцяхъ.

Презенты получили :

- Ч. 319. О. Бенцънъ Андрей на парохію Баличи дек. Мостискаго.
Ч. 751. О. Винницкій Іосифъ на Ролѣвъ дек. Дрогобыцкаго.
Ч. 829. О. Волошинскій Василій на Махнѣвъ дек. Угнѣвскаго.

Каноничіи институцію получили :

- Ч. 358. О. Алексевичъ Станиславъ на Батятычи дек. Жовкѣвскаго.
Ч. 491. О. Заяць Іоанъ на Хмѣль дек. Затварницкаго.
Ч. 522. О. Мияковичъ Емиліанъ на Мхаву дек. Балигородскаго.
Ч. 623. О. Охничъ Василій на Туриньско дек. Яслискаго.

До каноничной институції завѣзваніи :

- Ч. 633. О. Попель Михаилъ на парохію Липе дек. Жукотынскаго.
„ 634. О. Антоневичъ Маріанъ на парохію Шумячъ дек. Высочанскаго.
„ 654. О. Корытовскій Володимиръ на парохію Глумча дек. Бирчанскаго.
„ 655. О. Копыстянскій Романъ на парохію Пулавы дек. Яслискаго.
„ 749. О. Скроцкій Михаилъ на парохію Устрики гѣр. дек. Затварницкаго.
„ 791. О. Бенцънъ Андрей на парохію Баличи дек. Мостискаго.
„ 792. О. Крушинскій Теодоръ на парохію Ступницю дек. Мокрянскаго.

Завѣдательства получили :

- Ч. 358. О. Паньковскій Ілярій въ Конотопахъ дек. Варяжскаго.
„ 386. О. Головка Іоанъ въ Тартаковъ дек. Сокальскаго.
„ 336. О. Левъ Михаилъ въ Яжовъ старѣмъ дек. Яворѣвскаго.

Вѣдъ Еп. Консистеріи

Перемышль дня 16. Лютого 1902.

† **Константинъ,**
Епископъ.

О. Іоанъ Стрыйскій,
Канцлеръ.